

Sygn. akt X K 504/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Mateusz Patelczyk

po rozpoznaniu w dniu 16.08.2017 r. sprawy:

A. R. (R.), s. W. i J. zd. K., ur. (...) w C.

oskarżonego o to że:

w dniu 18 kwietnia 2017 roku w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urzędzeniem A. X. uzyskując wynik 0,55 promila alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny, samochód m-ki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

- 1) ustalając, że oskarżony **A. R.** dopuścił się zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 1 kk i uznając, że stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
- 2) na mocy art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
- 3) na mocy art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego w pkt. II wyroku środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 kwietnia 2017 r. do dnia 16 sierpnia 2017 r.;
- 4) na mocy art. 67 § 3 kk, art. 43a § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych);
- 5) na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 504/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czasie świąt wielkanocnych, tj. w dniach 16 i 17 kwietnia 2017 roku A. R. spożywał alkohol w postaci piwa i wódki. W poniedziałek wypił cztery piwa oraz 200 ml wódki, ostatnie piwo wypił około godziny 20. Położył się spać o godzinie 23, wstał o 7 rano. O 11.30 przyjechał ze znajomym do G. samochodem, jako pasażer. Około godziny 12.30 wsiadł do samochodu służbowego marki V. o nr rej. (...) i podjechał na teren terminala kontenerowego (...) w G., gdzie został zatrzymany przez pracownika ochrony, który po wykonaniu rutynowego badania powziął podejrzenia, że kierowca

znajduje się w stanie nietrzeźwości. Pracownik ochrony dokonał badania trzeźwości A. R. urządzeniem typu A. X. nr fabryczny (...). Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 13.12 wykazało, że A. R. miał 0,554 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugie badanie o godz. 13.34 wykazało 0,445 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Pracownik ochrony zawiadomił o tym fakcie policję. Z polecenia dyżurnego funkcjonariusze policji udali się na miejsce zdarzenia, gdzie w samochodzie ciężarowym zastali A. R., od którego wyczuwalna była woń alkoholu. W związku z powyższym A. R. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020, które było sprawne i dysponowało ważnym świadectwem wzorcowania. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 14.10 wykazało, że A. R. miał 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. O godz. 14.28 A. R. miał 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badania przeprowadzone w KP VI w G. urządzeniem Alkometr 2.0 wykazały: o godz. 13.50 - 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godz. 14.52 - 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: wyniki badania urządzeniem k. 3a, wyjaśnienia oskarżonego k. 19; 60, protokół badania k. 5,8, świadectwo wzorcowania k. 4, 6 – 7, 9, zeznania świadka A. G. k. 18-19, zeznania świadka T. S. k. 30

A. R. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Jest żonaty, ma na utrzymaniu jedno dziecko oraz żonę, która nie pracuje. A. R. wykonywał zawód kierowcy w firmie (...), uzyskując dochody rzędu 3.000 – 3.500 zł miesięcznie. Obecnie podejmuje prace dorywcze. Nie posiada majątku. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: karta karna k. 35, dane osobopoznawcze k. 17 - 18, wyjaśnienia oskarżonego k. 60

W postępowaniu przygotowawczym A. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które podtrzymał podczas rozprawy. Z uwagi na wymóg związku uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 kpk, odstąpiono od ich cytowania, odsyłając do niżej wskazanych kart akt.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 19, 60

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego oraz dokumentacji przeprowadzonych badań trzeźwości, zarówno fakt popełnienia przez A. R. zarzucanego mu występku, jak i wina oskarżonego, nie budzą wątpliwości.

Po pierwsze, ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na wynikach badań trzeźwości przeprowadzonych przez pracowników ochrony terminala (...) oraz funkcjonariuszy policji. Badanie te zostały wykonane za pomocą urządzeń do tego przeznaczonych, które były sprawne, z każdego badania sporządzono stosowny wydruk lub protokół. Oskarżony nie kwestionował w żaden sposób wyników badań. Co istotne, uzyskane za pomocą trzech różnych urządzeń wyniki korelowały ze sobą, dokumentując klasyczną fazę eliminacji alkoholu z organizmu A. R.; kolejne badania wykazywały coraz niższe wartości, przy czym żaden z wyników nie odbiegał znacząco od pozostałych. Przemawia to za uznaniem za wiarygodne wszystkich opisanych wyżej badań.

Cenne dla ustalenia stanu faktycznego były zeznania świadków T. S. – pracownika ochrony i A. G. – funkcjonariusza policji dokonującego kontroli trzeźwości. Świadczyli ci opisali w sposób szczegółowy przebieg zdarzeń z udziałem oskarżonego, ich zeznania były spójne, rzetelne. Ich treść jest zgodna z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd nie miał też podstaw, by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. Oskarżony odniósł się do zdarzeń poprzedzających jego zatrzymanie w dniu 18 kwietnia 2017 roku, przy czym prawdziwości jego wyjaśnień nie wykluczają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokoły z kontroli urządzeniami testującymi. A. R. nie taił,

że przez dwa dni poprzedzające kontrolę spożywał znaczące ilości alkoholu i zgodnie z zeznaniami pracownika ochrony określił czas i okoliczności, w jakich zasiadł za kierownicą auta.

Na podstawie opisanych powyżej dowodów Sąd przyjął, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu występkę. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając jazdę samochodem wiedział przecież, że przez dwa poprzednie dni spożywał alkohol, znał też jego ilość. Miał on również świadomość, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była na tyle znaczna, że wsiadając za kierownicę samochodu w dniu zdarzenia mógł nadal znajdować się pod jego wpływem. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż przewidywał on możliwość, iż będzie kierować pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. Mimo tego rozpoczął on jazdę tymże pojazdem i kontynuował on ją aż do czasu jego zatrzymania przez pracowników ochrony, co wskazuje z kolei, że godził się on z tym, że popełnia czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 178a § 1 kk, odpowiedzialności karnej podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 kk, zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, o godz. 13.12 mając 0,554 promila alkoholu we krwi. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 kk, co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec A. R. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Natomiast § 2 tego artykułu statuuje, że warunkowe umorzenie stosowane jest do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Stwierdzić należy, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo przypisane oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany, w szczególności zaś za przestępstwo umyślne.

W ocenie Sądu, zachodzą także pozostałe warunki umożliwiające zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zarówno bowiem stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się A. R., jak i stopień jego zawinięcia, nie są znaczne; nadto, jak zostało to wyżej wskazane, okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 kk, uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oskarżonego. A. R., choć prowadził samochód w stanie nietrzeźwości i uczynił to umyślnie, to jednak owa umyślność przybrała formę zamiaru ewentualnego. Oskarżony czynił to w godzinach południowych, na

krótkim odcinku drogi, zaś alkohol spożywał poprzedniego dnia, a nie tuż przed jazdą. Co więcej, zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu w niewielkim stopniu przekraczała określony ustawowo stan nietrzeźwości. Oskarżony nie został ponadto zatrzymany z uwagi na naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, np. przekroczenie dopuszczalnej prędkości czy błędy w technice jazdy, lecz do rutynowej kontroli, jakiej poddawany jest każdy kierowca wjeżdżający na teren (...). Popełniony przez oskarżonego występki miał przy tym charakter incydentalny, o czym świadczy choćby jego uprzednia niekaralność. Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę na jego dotychczasowy sposób życia. A. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jest mężczyzną o stabilnej pozycji życiowej, w wieku dojrzałym, jest aktywny zawodowo – przed zatrzymaniem prawa jazdy pracował jako kierowca, utrzymywał żonę i dziecko. Oskarżony nie był uprzednio karany sędownie, co wskazuje na nienaganny tryb jego dotychczasowego życia i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk, warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko A. R. na okres próby wynoszący trzy lata. Sąd uznał, iż tak długi czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia. Uzyskanie całkowitej pewności co do prezentowanej przez oskarżonego postawy jest szczególnie konieczne w sytuacji, gdy jest on kierowcą zawodowym.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 67 § 3 kk, umożliwiająca Sądowi orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Środek ten zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk w zw. z art. 67 § 3 kk orzeka się w latach, od 1 roku do 2 lat. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie adekwatny do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Długość tego zakazu, zdaniem Sądu, będzie też adekwatna do stopnia winy oskarżonego – w ocenie Sądu, orzeczenie zakazu na okres 3 lat, tj. minimalny okres przewidziany przy skazaniu, byłoby rażąco surowe i wiązałoby się ze zbyt dotkliwymi konsekwencjami dla A. R. i jego rodziny – oskarżony jako kierowca na długi czas straciłby pracę i źródło utrzymania, a nadto musiałby ponownie zdobywać uprawnienia na wszystkie posiadane obecnie kategorie prawa jazdy. Zważyć należy, że oskarżony jest jedynym żywicielem rodziny, ma na utrzymaniu żonę i małoletnie dziecko. Byłaby to represja nieproporcjonalna do stopnia winy oskarżonego. Jednocześnie, Sąd nie uznał za stosowne ograniczenie zakresu przedmiotowego orzeczonego zakazu, pozostawiając oskarżonemu prawo prowadzenia pojazdów niektórych kategorii (np. C), jako że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu właśnie pojazdem ciężarowym. Na mocy przepisu art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 kwietnia 2017 roku do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 16 sierpnia 2017 roku.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43a § 1 kk, o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych oskarżonego, choć nie jest bagatelna, bowiem wynosi 5.000 zł.

Ponadto, na mocy art. 627 pkp w zw. z art. 629 pkp oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego

kosztami sądowymi w sprawie, w tym wydatkami w kwocie 70,00 zł oraz kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich poniesienia. Oskarżony osiąga dostateczne dochody, by zwrócić koszty postępowania karnego, wywołanego jego zawinionym działaniem.